

Men saasnart han lagde Pennen, sank han sammen og satte sig til at ruge over sin Ulykke.

„Jeg kan ikke forstaa,“ sagde han nu til Professoren, „hvorfor min Kone ikke kommer. Jeg har dog skrevet og skrevet, og hun veed, at jeg nu selv er overbevist om, at det ikke var hende, jeg saae. Det var — som De siger — en Synsvildelse. Alle Symptomerne husker jeg nu saa godt. Susen for Ørene, Hjertebanken og det andet, De har nævnet. Og jeg har skrevet det altsammen til min Kone. Kan De ikke ringe hende op, Professor Mundt, og sige til hende, at hun ikke længer behøver at frygte noget af mig? Jeg er ganske normal nu. Ikke det mindste nervøs mere. Og i næste Uge kan jeg komme hjem, ikke sandt?“

„Lad os haabe det!“ sagde Professoren. Han sad og trommede paa Bordet med den ene Haand, paa hvis Langfinger der sad en Ring med en stor, blaa-hvid Sten, som ved Haandens Bevægelser skiftede Farveskær som et levende Menneskeøj.

„Jeg er bange for, at min Kone skal være bleven syg, siden hun heller ikke skriver. Hun forkøler sig saa let. Dersom jeg ikke hører fra hende efter mit sidste Brev, saa maa De lade mig komme hjem straks, Professor Mundt. For saa er der noget i Vejen.“

„Sig mig, Jægermester Hagen — har De slet ikke andet at bebrejde Dem i Forholdet til Deres Frue end den Overilse, som førte Dem hertil, og som De altsaa nu selv erkender?“

Jægermesteren saae ængstet over paa ham med en usikker Anelse i Blikket.

„Hvordan mener De?“

„Har De ikke ved andre Lejligheder truet Deres Frue med korporlig Overlast? Engang endogsaa med en Hundepisk?“

Jægermesteren tog beskæmmet Øjnene til sig.

„Saa har De talt med min Kone!“

„De kan altsaa ikke fragaa, at De tidligere har forsøgt at intimidere Deres Frue?“

„Det vil jeg helst ikke tale om, Professor Mundt. Jeg har skrevet til min Kone, at vi nu begge to skal glemme Fortiden.“